

nogensomhelst Indsigt, saa maa man formode, at det Forslag, der er gjort, i og for sig staar i et passende Forhold til det Arbejde, der vil blive krævet. Jeg finder i alt Fald ikke nogensomhelst Anledning til at foreslaa en Nedsættelse, naar der ikke paa nogen Maade er godtgjort eller kan godtgøres for mig nogen Grund til at tro, at denne Formening fra den eneste kyndige Autoritets Side ikke skulde være rigtig. Jeg opfordrer derfor til at blive staaende ved det Forslag, som er gjort i Lovudkastet, men skal forøvrigt meget gjerne udtale, at jeg personlig har ingen Mening om, hvorvidt det ene eller det andet Honorar vilde være passende.

Blyhne: Det forekommer mig, at det foreliggende Lovforslag nok kunde give Anledning til nogen Betenkelighed ved at slutte sig til det, men efter som Udvalget saa at sige i sin Helhed har sluttet sig til Tanken og efter de Udtalelser, der ere komne fra forskjellige Sider af Udvalget, tør jeg antage, at det vil være korrekt, om man søger at gennemføre Lovforslaget, men dog synes det mig rigtignok, at det i saa Fald maa være nødvendigt, at man slutter sig til Mindretallets Indstilling om den nye Paragraf, der burde tilføjes, saalydende: „Renten af de Midler, Livsfor sikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 har indestaende i faste Eiendomme med 1ste Prioritetets Panteret, nedsættes fra 11te Juni 1889, og indtil anderledes ved Lov maatte bestemmes, til 4 pCt. p. a.“ Det glæder mig at høre, at den ærede sidste Taler (Gad), der jo staar paa et noget andet Standpunkt i de fleste Spørgsmaal end Majoriteten her, ogsaa ser sympatetisk paa Spørgsmaalet her, i det Mindste forsaavidt Fremtiden angaar. Jeg kan nu ikke ret forstaa, hvorfor han kun kan have Fremtiden for Die ved Nitringen af sin Sympathi; thi det maa dog være ham bekendt, for det Første, at Mindretallets Forslag jo kun gaar ud paa 1ste Prioritetslaan, og dernæst, at der eksisterer en Lov af 6te April 1855, som ganske kort og kyndig siger i sin § 1: „Den ved Forordning af 5te Januar 1813 bestemte almindelige Rentefod af 4 pCt. skal for Fremtiden ifkun være gjældende for Udlaan i faste Eiendomme“. Altsaa Loven siger udtrykkelig, at der ikke maa tages mere end 4 pCt. af Laan i faste

Eiendomme. Dertil fører dog § 2 i nævnte Lov den Indrømmelse, at Indenrigsministeren skal være bemyndiget til at udstede Bevillinger til at svare højere Rente end 4 pCt. af Laan i faste Eiendomme. Altsaa, Loven er 4 pCt., og Undtagelsen, som Indenrigsministeren kan bevilge, er højere Rente. Det er altsaa Undtagelsen, og naar det er Tilfældet, forekommer det mig rigtignok, at det maa siges at være i allerhøjeste Grad uheldigt, at i en saa lang Arrække, som nu Tilfældet har været, de Institutioner, der staa under Regjeringens Kontrol, og som forvalte offentlige Midler, ere gaaede foran saa at sige, med at sætte Renten op. Og det er sket aarlig med den Anstalt, hvorom vi her tale; thi medens Andre have sagt til Saantagerne: Gaa hen først og faa Bevilling til at svare højere Rente, har Livrenteanstalten offentlig i Bladene og i sine Annoncer udtrykkelig sagt: Rentefoden er 4½ pCt. Altsaa det var Undtagelsen, som naturligvis er sat ind i Loven, fordi det, naar Rentefoden ikke maatte være højere end 4 pCt., vilde være uhyre vanskeligt for mangfoldige Mennesker at faae de nødvendige Laan. Derfor er Undtagelsen til Stede, og den maa da navnlig sigte paa saadanne Laan, som have forholdsvis mindre Sikkerhed, altsaa specielt alle sekundære Laan, og det tør ikke med Rimelighed forudsættes, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad) sagde, at noget af de første Prioritetslaan til Beløb af 5 Mill. Kr., hvormed Livrenteanstalten ligger inde, skulde afgive en mindre god Sikkerhed, i alt Fald vilde der paa et saadant enkelt mindre Laan, som der naturligvis kunde være Spørgsmaal om, med Lethed i Kraft af denne Lov kunne faaes Indenrigsministerens Bevilling til at svare forhøjet Rente. Med Hensyn til alle andre kan jeg ikke indse Andet, end at Anstalten, og i det Hele enhver Anstalt, der staaer under offentlig Kontrol, er uberettiget til at tage mere end 4 pCt. Jeg vil, idet jeg takker de ærede Forslagsstillere, der have fremsat Tanken, dog henstille til dem, om det er rigtigt at sige i en Lov, at Renten af de Midler etc. nedsættes herefter til 4 pCt. Det forekommer mig, det er rigtigt, at man henviser til den eksisterende Lov og siger: I Fremtiden bør der ikke gives Bevillinger og Friudtagelse for at følge Loven af 1855, for